

நீங்களும்
ஞானியாகலாம்

ஸ்ரீ பகவத்

Pravaagam Publications
Salem

2 நீங்களும் ஞானியாகலாம்

- நூலின் பெயர் : **நீங்களும் ஞானியாகலாம்**
ஆசிரியர் : **ஸ்ரீ பகவத்**
பதிப்பு : இரண்டாம் பதிப்பு ஜூலை 2011
வெளியீட்டாளர் : திருமதி. T. கோமதி
ப்ரவாகம் பப்ளிகேசன்ஸ்
31, ராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை.
சேலம் - 636 003.
Cell : 99942 05880, 97891 65555
- விலை : ₹
வடிவும் - அச்சம் : ஸ்நேகா பிரிண்டஸ்,
2/2, தீபம் காம்ப்ளக்ஸ், மெயின் ரோடு,
சாத்தூர். Cell : 94430 12170

Pages : 64 ■ Price : Rs.

- Neengalum Gnaniyagalam - in Tamil By Sri Bagavath ©
■ Second Edition : July 2011 ■ Published by Mrs. T. Gomathi,
Pravaagam Publications, Salem - 636 003.
■ Printed at Sneha Prints, Sattur.

Copyright Warning :

No part of this book shall be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from PRAVAAGAM PUBLICATIONS SALEM.

ஸ்ரீ பகவத்

பேரறிஞர்களின் மத்தியில் பிரபலமாகி வரும் இவர், 21 ஆம் நூற்றாண்டின் இன்றைய நிலையில், தலைசிறந்த இடத்தை வகிக்கும் ஆன்மிக ஞானி. மதங்களைக் கடந்த இவரது சிந்தனை, மனிதகுலம் முழுவதையும், அடுத்த கட்ட முன்னேற்றத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகிறது.

தென்தமிழ்நாட்டின் கடற்கரை நகரமாக விளங்கும் திருச்செந்தூரில் வாழ்ந்து வரும் இவர், தனது 18 வது வயது முதல் ஆன்மிகப்பயிற்சி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். 40 ஆண்டுகளின் தேடுதலுக்குப்பிறகு தனது 58 ஆவது வயதில் மெய்ஞானம் பெற்றார். ஞானம் பெற்ற இவர் ஆச்சரியமுற்றார். “அரை நொடியில் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய மெய்ஞானத்திற்காகவா நாற்பது ஆண்டுகள் பாடுபட்டோம்” என ஆதங்கப்பட்டார். சரியான வழிகாட்டல் இல்லாத காரணத்தினால் தான் இத்தகைய தாமதம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். தனது வெற்றி தோல்விகளால் பெற்ற பாடத்தை வகைப்படுத்தி, புதியதோர் அணுகுமுறையை ஆன்மிக உலகுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளார். இவருடைய ஆன்மிக நூல்கள் பலரை மெய்ஞானிகளாக்கியுள்ளன.

இவருடைய அணுகுமுறை, ஆன்மிக சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாக இல்லாவிட்டாலும், சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்படவில்லை. அனுபவத்தையும் அறிவியலையும் மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டவை ஆகும்.

இவர் தனது உலகியல் பணியில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியதால், பலருடைய வாழ்க்கை முறைகளையும், கஷ்டநஷ்டங்களையும் நேரடியாக அறிந்தவர்.

4 நீங்களும் ஞானியாகலாம்

அனைவரையும் ஞானியராக்கி அனைவருடைய பிரச்சினைகளையும் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில், அனைவருக்கும் பயன்படும் வகையில் இவர் அமைத்து வழங்கியது தான் இந்நூல்.

ஞானம் என்பது ஒரு புதிரல்ல. இந்நூலைப் புரிந்து கொள்வதும் சிரமமான ஒன்றல்ல.

இந்நூலைப் படித்த பலர் ஞானமடைந்துள்ளனர். நிச்சயமாக நீங்களும் ஞானியாகலாம்.

Dr.N. கைலாசம்,

தலைவர்

ஸ்ரீ பகவத் மிசன், சேலம்,

விபரங்களைப் பெற

Website Address : www.pravaagam.org

e-mail ID : jeevamani@pravaagam.org

முகவரி

திரு. V.A.P. சரவணன், 99942 05880

திரு. K.S. ஜீவமணி, 97891 65555

31, இராமலிங்கம் தெரு,

அம்மாப்பேட்டை, சேலம் - 636 003.

நீங்களும் ஞானியாகலாம் !

6 நீங்களும் ஞானியாகலாம்

நீங்களும் ஞானியாகலாம் !

உலகத்தின் எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் அங்கெல்லாம் நிரம்பி வழிவது பிரச்சினைகள்.

பிரச்சினை, பிரச்சினை.

எங்கு பார்த்தாலும் பிரச்சினை; எதை எடுத்துக் கொண்டாலும் பிரச்சினை.

ஒரு தனிமனிதனை எடுத்துக்கொண்டால், அவனுக்குள் ஆயிரம் பிரச்சினைகள்.

தனது சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது? தனது குடும்பத்தினரை வசதியாக வைத்துக்கொள்ளுவது எவ்வாறு ?

ஓர் அலுவலரை எடுத்துக்கொண்டால் அவரது அலுவலகத்தில் ஆயிரம் பிரச்சினைகள். அவரது கடமை உணர்வுக்கு மரியாதை கிடைக்கவில்லை; அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவே பலரும் விரும்புகின்றனர்.

ஒரு தொழில் முனைவோரை எடுத்துக்கொண்டால் அவருக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகள் அளவில்லாதவை.

தொழிலில் ஏற்படும் போட்டி பொறாமைகள், ஊழியர்களின் ஒத்துழையாமை ஆகியவை அவருக்குப் பெரும் சவாலாக அமைந்துள்ளன.

ஜாதீ சமயம் என்ற போர்வையில் மக்களுக்குள் பிரச்சினை.

8 நீங்களும் ஞானியாகலாம்

இனக்கலவரம் மதக்கலவரம் என்று திரும்பிய திசையெல்லாம் பிரச்சினை.

போர் வன்முறையென்று மொத்த உலகமே ஒரு போர்க்களமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு ஏற்பட சாத்தியம் உண்டா?

அணுகுண்டுகளை அள்ளிப்போட்டு மொத்த உலகத்தையும் அழித்து விட்டு, புதிதாக ஓர் உலகம் தோன்ற ஏற்பாடு செய்து விடலாம் என்று தோன்றுகிறதா?

நாம் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளையும், அவலங்களையும் பார்க்கும்போது, இப்படி ஓர் எண்ணம் தோன்றினால் கூட, அதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

நமது பிரச்சினைகளுக்கு நியாயமான தீர்வு எதுவும் கிடையாதா?

இந்தப் பிரச்சினைகளோடு வாழ்ந்து, நாமும் நம்மால் முடிந்த பிரச்சினைகளை நமது பங்குக்கு ஏற்படுத்திவிட்டு, நாமும் மறைந்திடவேண்டுமா?

எத்தனையோ சமுதாய அமைப்புகள் நல்ல எண்ணத்துடன் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. அவை சமுதாயத்தை இணைக்கப் பாடுபடுகின்றன.

காலப்போக்கில் அத்ததைய அமைப்புகளே, முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் அமைப்புகளாக மாறிவிடுகின்றன.

பிறகு, என்னதான் வழி, இதற்கு?

நாம் அனைவரும் ஞானம் அடைவது ஒன்றே இதற்கு வழி.

“நாம் அனைவரும் ஞானம் அடைந்துவிட்டால், உலகத்துப் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் ஒட்டு மொத்தமாகத் தீர்வு பெற்றுவிடும்.”

இப்படி நான் உங்களிடம் கூறினால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

“அப்படியா ரொம்ப சந்தோசம்! எனக்கு அலுவலகத்தில் கொஞ்சம் அவசரமான வேலை இருக்கிறது. நான் பிறகு சாவகாசமாக உங்களைச் சந்திக்கிறேன்”, என்று கூறி நழுவி ஒடிவிடமாட்டீர்களா என்ன?

நீங்கள் மட்டுமில்லை; அனைவரும் இப்படித்தான் நழுவி ஒடிவிடுவார்கள்.

ஏனெனில், ஞானம் பெறுவது என்பது சராசரி மனிதனுக்குச் சாத்தியமானதன்று என்றே, நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாம் அனைவரும் ஞானம் பெற்றால், உலகத்தில் எந்தப் பிரச்சினைகளும் இருக்காது என்பதில் எவருக்கும் மாற்றுக் கருத்து கிடையாது.

ஆனால், அது எப்படி சாத்தியம்?

ஒரு சராசரி மனிதனால் ஞானம் பெற முடியுமா என்ன?

ஞானம் பெறுவதற்காக நாம் சந்நியாசம் மேற்கொள்ள வேண்டாமா என்ன?

ஞானம் அடைவதற்காக நாம் ஆன்மிக சாத்திரங்கள் அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்திட வேண்டாமா என்ன?

ஞானம் அடைவதற்காக நாம் ஜபம், தியானம் என்று, நமது வாழ்வை அதற்காகவே அர்ப்பணிக்க வேண்டாமா என்ன?

குடும்பத்தோடும், சுற்றத்தாரோடும் வாழ்ந்து வரும் சாதாரண மனிதர்களுக்கு இது சாத்தியமா என்ன?

ஓர் அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் சாதாரண மனிதருக்கு இந்த ஞானம் சாத்தியமா என்ன?

ஓர் ஆட்டோ டிரைவருக்கும், ஒரு காய்கறிக் கடைக்காரருக்கும் இது சாத்தியமா என்ன?

சாத்தியமே!

ஒரு சராசரி மனிதருக்கும் இது சாத்தியமே!

ஞானம் பெறுவது என்பதும், ஞானியாக வாழ்வது என்பதும் சராசரி மனிதருக்கும் சாத்தியமே!

அது எப்படி சாத்தியம்? அப்படி ஞானம் அடைதல் அவ்வளவு சுலபமாக இருக்கும் பட்சத்தில், ஞானிகளின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக அல்லவா இருக்கும்? ஆனால் உண்மையான ஞானிகளைப் பார்ப்பது என்பது, மிகவும் அபூர்வமாக அல்லவா இருக்கிறது?

எல்லோருக்கும் சாத்தியமான ஞானம், பிறகு, ஏன் எல்லோருக்கும் கீடைக்கவில்லை?

அதற்கு ஒரு காரணம் உள்ளது. நமக்கு எது தேவையோ அது தானே நமக்கு கீடைக்கமுடியும்?

சராசரி மனிதர்கள் ஞானத்தைக் கேட்கவும் இல்லை; அதைத் தேடவும் இல்லை. பிறகு எப்படி அவர்களுக்கு அது கீடைக்கும்?

அவர்களை விட்டுவிடுவோம். ஞானத்தைத் தேடுவோரும் பலர் உள்ளனர். ஞானத்தைத் தேடுபவர்கள் அனைவருமாவது ஞானத்தை அடைந்து விட்டார்களா?

அவர்களும் அடையவில்லை. அவர்களும் தேடிக் கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள்.

சராசரி மனிதனுக்குக் கூடப்பயன்படும் இந்த ஞானத்தை - சராசரி மனிதனால் கூட அடைந்துவிடக்கூடிய இந்த ஞானத்தை, எப்படித் தான் அடைவது?

ஞானம் என்றால் என்ன?

அதன் இயக்க உண்மை என்ன?

அதை அடைவது எவ்வாறு?

ஓர் உதாரணம்.

நாம் நாளை காலை பத்து மணிக்கு ஒருவரைச் சந்திப்பதாக முடிவு செய்திருக்கிறோம்.

- இப்படி வைத்துக்கொள்வோம்.

நாம் நாளைக் காலை அவரைச் சந்திக்கும்போது என்ன சிந்தனைகள் ஏற்படும், என்ன உணர்வுகள் ஏற்படும் என்று இப்போதே சொல்லமுடியுமா?

எவராலும் சொல்லமுடியுமா?

அந்தக் கணத்தில் என்ன நினைவுகள் ஏற்படும், என்ன உணர்வுகள் ஏற்படும் என்பதை இப்போதே நம்மால் தீர்மானிக்க முடியாது.

சரி, மறுநாள் காலை அவரைச் சந்தித்துவிட்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது நமக்கு ஏற்பட்ட அதே சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் தான், அதற்கு மறுநாள் அவரை மீண்டும் சந்திக்கும்போதும் ஏற்படும் என்று கூற முடியுமா?

நிச்சயமாக அதே சிந்தனைகளும் அதே உணர்வுகளும் மீண்டும் ஏற்படும் என்று கூற முடியாது.

மறுநாள் என்ன சிந்தனையும் உணர்வுகளும் ஏற்படும் என்று இன்றே கூறிவிட முடியாது.

நாளை அல்லது நாளை மறுநாள் நாம் எவரையெல்லாம் சந்திக்க முடியும், என்ன வேலைகளையெல்லாம் செய்ய முடியும் என்பதை முன்பே சொல்லிவிட முடியுமா?

நிச்சயமாகச் சொல்லிவிட முடியும். நாளைக்கு நாம் எந்த ஊருக்கு, எந்த பஸ்சில் போவது என்பதை இன்றே முடிவு செய்துவிட முடியும்.

ஆனால் அப்படி பஸ்சில் போகும் போது நமக்கு என்ன சிந்தனைகளெல்லாம் ஏற்படும், என்ன உணர்வுகளெல்லாம்

ஏற்படும் என்பதை இப்போதே நம்மால் சொல்லிவிட முடியாது.

நமது மன இயக்கம், அதுபோக்கில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நமது மன இயக்கத்துக்குக் காரணம், நமது மன இயல்புதான் என்றாலும்கூட, என்ன நேரத்தில் என்ன உணர்வுகள், எந்தச் சிந்தனைகள் வெளிப்படும் என்பதை நம்மால் முன்கூட்டியே தீர்மானிக்க முடியாது.

அப்படித் தீர்மானிக்க முடியாவிட்டாலும் கூட, நமக்கு இந்த சிந்தனைகள்தாம் வர வேண்டும்; இந்த சிந்தனைகள் வரக்கூடாது என விரும்புகின்றோம்.

நமக்கு இந்த உணர்வுகளும், மன அனுபவங்களுந்தாம் வரவேண்டும் என்றும் இந்த உணர்வுகளும் அனுபவங்களும் வரக்கூடாது என்றும் விரும்புகின்றோம்.

நமது மன அனுபவங்கள் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்குவது சாத்தியமன்று என்பது நமக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் கூட, அவற்றை நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயல்கிறோம்; போராடுகிறோம்.

இதுதான் நமது எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாகிறது.

இங்கு நாம், நமது பிரச்சினைகளிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது?

புத்தர் ஒரு முறை, ஓர் அரண்மனைக்குத் தனது சீடர்களுடன் சென்றார். அரசவையில் புத்தரை அமரவைத்து அவரிடம் கேள்விகள் கேட்டார்கள்.

“நாங்கள் அனைவரும் இல்லறத்தில் இருக்கிறோம். எங்களுக்குக் குடும்பம் இருக்கிறது; அரசுப் பணியும் இருக்கிறது. எங்களுடைய பணிகளுக்கு நடுவில், எங்களால் கடினமான பயிற்சிகளை எல்லாம் செய்யமுடியாது. நீங்கள் உங்களுடைய சீடர்களுக்கு எத்தனையோ கடினமான பயிற்சிகளைக் கூட கொடுப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். அவர்களுக்கு அதைச் செயல்படுத்துவதைத் தவிர வேறு வேலை எதுவும் பிரதானமாகக் கிடையாது. எங்களுடைய அளவில் பயன்படுத்தக்கூடிய எளிமையான பயிற்சிகளை எங்களுக்குக் கொடுத்து எங்களுக்கும் அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

நம் அனைவருடைய பொதுவான பிரச்சினையே அதுதான். ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுடைய வேலைகளில், அடி பிடி என்று ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது தீயானமாவது, கத்தரிக்காயாவது என்று கூறிவிடுவோம். பிறகு மனநலமும், உடல் நலமும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில்தான் ஆன்மீகம் என்றால் என்ன, என்ற கேள்விக்கு வர ஆரம்பிப்போம்.

பரபரப்பாக நாம் செய்யும் அத்தனை வேலைகளுக்கு இடையேயும், நாம் நமது ஆன்மீகத்தைச் செயல்படுத்த முடியுமா?

இதுதான் அரசவையில் அவர்கள், முன் வைத்த கேள்வி.

புத்தர் அவர்களுக்குப் பதில் கொடுத்தார்:

“நாம் உடலாலும் செயல்பட வேண்டியது உள்ளது; நமது அறிவு மற்றும் மனத்தாலும் செயல்பட வேண்டியது உள்ளது...”

“நாம் எந்த வேலையையும் செய்யாது, உடலைச் செயலற்று வைத்திருந்தால் உடல் பழுதடைந்துவிடும். எவ்வளவு தூரம் உடலைப் பயன்படுத்தி வேலைகளைச் செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நமது உடல், பலத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் அடையும். ஆனால், நமது மனதின் இயக்கம் அதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. நாம் நமது மனதை எந்த அளவுக்கு அசையாமல் வைத்திருக்கிறோமோ, அந்த அளவுக்கு நமது மனம் பலம் பெற்றுவிடும். அசைவதால் உடலும், அசைவற்று இருப்பதால் மனமும் பலம் பெறுகின்றன.”

நாம் நமது பணிகளில் ஈடுபடும் அதே நேரத்தில், நமது மனத்தினையும் ஆரோக்கியமாகவும் அமைதியாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டி உள்ளது.

ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு இது எவ்வாறு சாத்தியமாகிறது?

கோவையை அடுத்த சில கேரள அன்பர்களுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன்.

“படித்தவர்களுக்கும், அலுவலகம் மற்றும் வணிகம் போன்ற துறையில் உள்ளவர்களுக்கும்தான் மனோ ரீதியான பிரச்சினைகள்- Tension- அதிகமாக உள்ளன. விவசாயிகள் பிரச்சினைகளே இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்”, என்று பலரும் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் கூற்று நியாயமாகத்தான் தோன்றியது.

ஆனால் அன்று மாலையே இரண்டு விவசாயிகள், தங்களது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகேட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

“நாங்கள் சொந்தமாக விவசாயம் செய்கிறோம். தண்ணீர் போதுமானபடி இருக்கிறது. விளைச்சல் நன்றாக இருக்கிறது. வருவாய் நன்றாக இருக்கிறது. ஆனாலும் மனதில் ஏதாவது ஒரு பிரச்சினை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. எங்களுடைய கவலைகளிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது?”

வெளிப்புற வாழ்க்கையில் சிக்கல்கள் இல்லாமல் இருந்தால்கூட அவர்களது மனதில் பிரச்சினைகள் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன.

அவர்களுக்கு ஆன்மிகத்தில் ஈடுபாடு ஏதாவது உண்டா என்பதைக் கேட்டோம்.

“அப்படி எதுவும் கிடையாது” என்று கூறிய அவர்கள் “சிறிது காலத்திற்கு முன்னால் வேறொரு ஆன்மிக இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நடத்திய கூட்டத்தில் இரண்டு மூன்று முறை கலந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தது எதுவும் எங்களுக்குப் புரியவில்லை” என்று கூறிவிட்டார்கள்.

அவர்களுக்கு ஓர் உதாரணத்தைக் கூறி விளக்கினேன்.

“உங்களுக்கு திடீரென்று காய்ச்சல் ஏற்பட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் ஊரிலுள்ள நாட்டு வைத்தியரிடம் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்து விடுகிறீர்கள். இரவோடு இரவாகக் காய்ச்சல் முழுமையாகக் குறைந்துவிடுகிறது”.....

“காலையில் எழுந்தீரும்போது உங்களுக்குக் காய்ச்சல் எதுவும் கிடையாது. ஆனால் வயிற்றோட்டம் ஏற்பட்டு இரண்டுமுறை போய்விடுகிறது. நீங்கள் வைத்தியரைத் தேடி ஓடுகிறீர்கள். உங்களைக் கண்டதும், வைத்தியர், நீங்கள் எதுவும்

சொல்லாமலேயே அவராகவே கேட்கிறார், 'என்ன வயிற்றோட்டமா?' என்று. 'ஆமாம்' என்று நீங்கள் சொல்லவும் 'இந்த மருந்தைச் சாப்பிட்டால் அப்படித்தான் ஏற்படும். இன்னும் இரண்டுமுறைகூட ஏற்படலாம். நீங்கள் எதுவுமே செய்யாமல் தானாகவே சரியாகிவிடும். அதற்காக வேறு எந்த மருந்தையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்,' என்று கூறிவிடுகிறார்....

“அதற்குப் பிறகும் உங்களுக்கு இரண்டுமுறை வயிற்றோட்டம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் நீங்கள் பயப்படவில்லை. பிறகு வயிற்றோட்டமும் தானாகவே சரியாகி விடுகிறது. அதுபோல் நம்முடைய மனம் என்பது நமக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று. அது அதுபோக்கில்தான் இயங்குகிறது. நமது இயல்புக்கேற்ற உணர்வுகளும் அனுபவங்களும் நம்மை அறியாமலேயே ஏற்பட்டுவிடும். அவற்றை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தால், அது கட்டுப்பட்டதுபோல் தோன்றி, பிறகு மீண்டும் தலைவிரித்து ஆடிவிடும். உங்களுக்கு ஏற்பட்ட மனப்பிரச்சினைகள், மன உளைச்சல்கள் அனைத்தும், உங்களை அறியாமல் ஏற்பட்டவை. அவை தாமாக ஏற்பட்டவை. கடல் என்று இருந்தால், அலை என்பது இருக்கும். அலையே இருக்கக் கூடாது என்று முயற்சி செய்வதுதான் போராட்டம். வந்த அலையும், நாம் எதுவுமே செய்யாமல் தானாகவே மறைந்தபோய்விடும். அலையே வரக்கூடாது என்ற பிடிவாதத்தை விட்டுவிட்டால் மட்டும் போதும். உங்களுக்கு மனக் கலக்கமே ஏற்படக்கூடாது என்ற பிடிவாதத்தை மட்டும் விட்டுவிட்டால் போதும், உங்கள் பிரச்சினை தானாகவே சரியாகிவிடும்.”

இப்படி அவர்களிடம் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே, அந்த இருவரில் ஒருவர் மன அமைதி பெற்றுவிட்டார்.

ஞானம் என்பது இவ்வளவுதானா?

இங்கு அவர்களுக்கு என்னதான் ஏற்பட்டுள்ளது? அதன் இயங்கும் தன்மைதான் என்ன?

நமது மன இயக்கத்தை எதிர்த்து நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான் ஞானம். அதை எதிர்த்து நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதுதான் ஞானம். மன அளவில் நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று அமைதி காப்பதுதான் ஞானம். மனத்தை எதிர்த்துச் சண்டையிடாமல் மனத்தை அசைவற்று வைத்திருப்பதுதான் ஞானம்.

உண்மையிலேயே இதுதான் ஞானமா, அல்லது விபரீத ஞானமா?

நமக்கு வரக்கூடிய உணர்வுகளை எல்லாம் அவற்றின் போக்கில் விட்டுவிட்டால் அவை என்ன ஆகும்?

அவை தாமாக மறைந்துவிட்டால் சரி. ஆனால் அப்படி மறைவதற்கு முன்னால் விபரீதமான செயல்கள் எதையாவது ஏற்படுத்திவிட்டால்....?

நமக்குக் கோபம் ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் நம்மை அறியாமல்தான் கோபம் ஏற்படுகிறது. அதனைச் சரிசெய்யாமல் அப்படியே விட்டுவிட்டால், அது தானாக மறைந்து விடும் என்று கூறுகிறோம். ஆனால், அப்படி நடப்பதற்கு முன்னால் அது ஏதாவது பிரச்சினைகளை

ஏற்படுத்திவிட்டால்.....? நமது கோபத்தின் காரணமாக நாம் வன்முறையில் இறங்கி விட்டால்....? அப்படியானால் அது தானாக மறைவதற்கு முன்னால், சில வெளிப்புறப் பிரச்சினைகளையும் அல்லவா ஏற்படுத்திவிடும்....?

அப்படித்தான் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அதுவன்று, நடைமுறை உண்மை.

கோபத்தை நாம் கொண்டு வரவில்லை. அது தானாகவே ஏற்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் நமது இயல்பிலிருந்து அந்தக் கோபம் தானாக வந்து விடுகிறது. கோபம் வந்த பிறகுதான் கோபம் வந்ததே நமக்குத் தெரியும்.

அப்படி நம்மை அறியாமல் வந்த கோபத்தின் ஆயுள், வெறும் அரைவினாடிதான். தானாக வந்தது போல் தானாக மறைந்துவிடும். அதற்கு நாம் எந்த வகையிலும் பொறுப்பு கிடையாது.

ஆனால் அந்தக் கோபத்தை மற்றவர் மீது பிரயோகம் செய்வது என்பது முழுக்க முழுக்க நம்முடைய கையிலேயே உள்ளது.

ஒருவர் நம்மிடம் தவறாக நடந்துகொள்கிறார் என வைத்துக்கொள்வோம். அவர்மீது நம்மை அறியாமலேயே கோபம் வந்துவிடுகிறது. கோபத்தை வரவழைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து நாம் கோபத்தைக் கொண்டு வரவில்லை. நம்மை அறியாமலேயே கோபம் வந்துவிடுகிறது. அவர் நடந்து கொண்டது தவறானது. அதனால் நமக்குக் கோபம் ஏற்பட்டதும் நியாயமானது.

அடுத்து நாம் என்ன செய்கிறோம்?

அப்படித் தவறாக நடந்து கொண்டவர் நமக்குக் கீழே வேலை பார்ப்பவராக இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் உடனடியாக அவர்மீது பாய்ந்து அவரைத் திட்டிவிடுகிறோம்.

அவரே, நமது மேலதிகாரியாக இருக்கும் பட்சத்தில், அவரை நம்மால் திட்ட முடியாது. மனத்திற்குள் அவரைத் திட்டிக்கொள்வோம்.

இப்படி,

நம்மை அறியாமல் ஏற்பட்ட கோபம், அதுவாக செயலைக் கொண்டுவருவதில்லை.

நாமாக அதனை அங்கீகரித்துச் செயல்படுத்தும் போதுதான் அது செயலாக மாறுகிறது. அதனால்தான் இரண்டு விதமாகச் செயல்பட முடிகிறது. ஒருவரைத் திட்டிவிடுகிறோம். அடுத்தவரைத் திட்டாமல் இருந்துவிடுகிறோம்.

நாம் அதனைக் கையில் எடுக்காவிடில் தானாக வந்த கோபம், தானாகப் போய்விடும்.

நாம் நமது வீட்டின் முன்புள்ள சிட்அவுட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். வீட்டு கம்பவுண்டுக்கு வெளியே தெருவில் பலரும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில், தெரிந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள், தெரியாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். வேண்டியவர்களும், வேண்டாதவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அப்படிப் போவோரில், நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் போகும் போது, அவர்களைப் பார்த்து, “ஹலோ சார்!” என்று கூப்பிட்டால்,

அவர்களும் நின்று, நம்மை எட்டிப் பார்த்து, காம்பவுண்டு, வாசலைத் திறந்து உள்ளே வந்து விடுகிறார்கள்.

நாம் கூப்பிடாவிட்டால் நாம் உட்கார்ந்திருப்பது கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இதுபோல் நமக்கு வேண்டாதவர் அங்கே போகும் போது, நாம் அவரை பார்த்து, “எவன்டா அது, இந்தப் பக்கம் போறது?” என்று கேட்போமாயின், அவரும் அங்கே நின்று நம்மிடம் சண்டையிட ஆரம்பித்துவிடுவார்.

இப்படி,

ஒவ்வொரு சூழ்நிலையின் போதும், நமது இயல்புக்கேற்ற உணர்வுகள், நம்மை அறியாது வெளிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

அவற்றில் நாம் விரும்பும் உணர்வைத் தக்க வைக்கவோ விரும்பாத உணர்வை அப்புறப்படுத்தவோ முயற்சி செய்யும்போதுதான் அந்த உணர்வுகள் பலம் கொள்கின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை அப்படி மாற்றம் செய்ய விரும்பாத நிலையில், அவை தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாகவே போய்விடுகின்றன, தெருவில் போகும் நபர்களைப் போல.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை, நாம், நமது புறத் தேவைகளுக்காக, அங்கீகரித்துதான் ஆகவேண்டும்.

புற நிகழ்வுகளை, தர்ம நியாயத்தைப் பின்பற்றி நாம் செயல்படுத்தி ஆகவேண்டும்.

நமது தொழிலில் பிரச்சினை ஏற்படுகிறபோது, நமது மனதில் வருத்தம் ஏற்படுகிறது என்றால், அதுதான் நியாயமானது.

எந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும் நமக்கு மன வருத்தமே ஏற்படாவிட்டால், நமது பிரச்சினைகளைத் தீர்வு செய்வதற்கான உந்துசக்திகூட இல்லாமல் போய்விடும்.

ஆகவே நமக்கு ஏற்படும் துயரத்தை நாம் அங்கீகரித்து, சுவீகரிப்பதன் மூலமாகவே, புறச் செயல்களை நம்மால் சீரமைக்க முடியும்.

ஆனால் நமக்கு துயரமே ஏற்படக்கூடாது, பயமே ஏற்படக்கூடாது, கோபமே வரக்கூடாது என்று எண்ணுவதுதான், நமது பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் காரணமாக அமைந்து விடுகிறது.

நமது மன இயக்கத்தைச் சீரமைக்க நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்பதை நாம் கண்டுபிடித்துவிட்டோமானால், நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதைக் கண்டுபிடித்தது ஆகிவிடும். இந்தக் கண்டுபிடிப்புதான் ஞானம் என்பது.

ஞானம் என்பது இவ்வளவு சாதாரணமானதாக இருக்க முடியுமா?

புத்தர் ஞானம் அடைந்த செய்தி நமக்குத் தெரியும். அரசரின் மகனாகப் பிறக்கிறார். உலகத்தின் துயரங்கள் எதுவும் அவருக்குத் தெரியாத நிலையில் வளர்க்கப்படுகிறார்.

ஒரு நாள், நடக்கமுடியாத வயோதீகர் ஒருவரைச் சந்தித்து ஆச்சரியப்படுகிறார். எல்லோரும் ஒரு காலத்தில் இப்படித்தான் ஆக

வேண்டும் என்று அவருக்குக் கூறப்படுகிறது.

நோயினால் வாடி வதங்கிய நோயாளி ஒருவரைச் சந்திக்கிறார். இத்தகைய நோய் எல்லோருக்கும் வருவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளதென அவருக்குக் கூறப்படுகிறது.

அடுத்து, இறந்தவர் ஒருவரது பிணத்தை எடுத்துச் செல்வதைப் பார்க்கிறார். இப்படித்தான் எல்லோரும் ஒரு காலத்தில் இறந்துபோக வேண்டும் என்று அவருக்குக் கூறப்படுகிறது.

புத்தர் மனம் உடைந்து போகிறார். உலகமே துக்கமயமாக அவருக்குக் காட்சி அளிக்கிறது.

இத்தகைய துயரத்திலிருந்து மீள்வதற்கு வழியே கிடையாதா?

துயரத்திலிருந்து நிரந்தரமாக விடுபடுவதற்கு என்ன வழி?

அதற்கான விடையைத் தேடி புத்தர் புறப்படுகிறார். கடும்தவம் புரியக் காட்டிற்குப் புறப்படுகிறார். வீடு, வாசல், மனைவி, மக்கள், அரசபதவி அனைத்தையும் துச்சமென மதித்து, ஆர்வத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு தனது முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறார்.

கடுமையான விரதங்களையும், கடுமையான பயிற்சிகளையும் மேற்கொள்கிறார். எத்தனையோ விதமான தியானங்களில் ஈடுபடுகிறார். உண்மையான ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுகிறார்.

ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களையும், அதோடு தொடர்பு கொண்ட அதீதமான அனுபவங்களையும் பிரிக்கமுடியாது. அவரது தியான முயற்சிகளின் விளைவாக, ஆனந்தமான அனுபவங்கள் பல அவருக்குக் கிடைக்கத்தான் செய்தன.

ஆனால் அவர் தேடிய தெளிவு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர் தனது பயிற்சிகளின் தீவிரத்தை மேலும் அதிகப்படுத்துகிறார்.

இதனால் அவருடைய உடல் ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்பட்டு, நோயாளி ஆனதுதான் மிச்சம்; அவர் தேடிய தெளிவு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இதற்கு மேலும் அவருடைய பயிற்சியின் தீவிரத்தைக் கூட்ட அவர் உடலில் எந்த சக்தியும் மீதி இருக்கவில்லை. முடிந்தவரையிலும் போராடிப் பார்த்துவிட்டார். எதுவும் சாத்தியப்படாத நிலையில், அதற்கு மேலும் அடியெடுத்து வைக்க முடியாத நிலையில், அவர் முயற்சிகள் அனைத்திலும் தோல்வி கண்டு, துவண்டுபோய் ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து விட்டார்.

அந்நிலையில் அவருக்கு அந்தத் தெளிவு கிடைத்தது. அவர் உட்கார்ந்த மரமே போதிமரமாகிவிட்டது.

அவர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். எத்தனையோ முயற்சிகள், எத்தனையோ விரதங்கள், எத்தனையோ சிரமங்கள் அத்தனையும் மேற்கொண்ட போதும் கிடைக்காத தெளிவு,

எதுவுமே செய்யாமல், ஓய்ந்து போய் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, எப்படித் தானாக கிடைத்தது?

தனக்குள் என்னதான் நடந்துள்ளது? தனக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றம்தான் என்ன? அதன் நடைமுறை உண்மைதான் என்ன?

அவர் தனக்குள்ளே மூழ்கி, தனக்கு ஏற்பட்டது என்னவென்பதை ஆய்ந்து பார்க்கிறார். அதனை அவரது போதனையாகக் கொடுக்கிறார்.

“ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்” என்னும் மஹா வாக்கியத்தை புத்தர் உலகுக்குக் கொடுக்கிறார்.

அவரது உபதேசம் தற்போது உலகமறிந்த உண்மையாக உள்ளது.

ஓர் ஆரம்பப்பள்ளி மாணவனிடம் கேட்டால் கூட புத்தருடைய உபதேசம் என்னவென்பதைக் கூறிவிடுவான்.

“ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்” என்பதை மிகச் சலபமாகக் கூறிவிடுவான்.

ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்பது உண்மைதான். அதனை அப்படித்தான் அவரால் அன்றைய நிலையில் அடுத்தவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறமுடிந்தது. ஆனால் உண்மையில், அன்று அவர் கண்டுபிடித்தது அதுவன்று. அவர் கண்டுபிடித்தது வேறு.

எல்லா முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்த நிலையில், மேலும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் மௌனமாக அமர்ந்திருக்கும்போது அவருக்கு அந்தத் தெளிவு ஏற்படுகிறது. அவருடைய மன இயக்கம் முழுவதும், வேறு ஏதோ ஒரு

பரிமாணத்தில் இயங்குவது தெரிகிறது. அப்படி இயங்கும் அந்த மனத்தில் ஆசை என்பதே இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆசைப்படாத தன்மையில் இயங்கும் ஒரு மனோ இயக்கத்தை, அன்று அவர் தனக்குள் கண்டுபிடிக்கிறார். அந்த மனமும், இயங்குகிறது; ஆனால் அதில் ஆசை இல்லை.

அந்த நிலைக்கு, அவர் நிர்வாண நிலையென்று பெயர் கொடுக்கிறார். “இப்படி ஒரு மன இயக்கம் நம் அனைவரிடமும் உள்ளது. அதை அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்ளாத காரணத்தினால்தான், நாம் அனைவரும் துன்பத்திலும் துயரத்திலும் இருக்கிறோம். இப்படி ஒரு நிலை இருக்கிறது என்பதைப் பலர் அறியாமல் இருக்கின்றனர். ஆகவே அப்படி ஒரு நிலை நமக்குள் நிரந்தரமாகவே இருக்கிறது என்பதை எல்லோருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள். அப்படி ஒன்று இருக்கிறது என்பதை கேள்விப்பட்டால், அதனை அவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள்” என்று புத்தர் தனது சீடர்களுக்குக் கூறுகிறார்.

கோவையிலிருந்த அன்பர் ஒருவர் ஒருமுறை போன் செய்தார். “உங்களது நூல்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது மனம் அப்படியே நின்று போய்விட்டது. அடுத்து நான் என்ன செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“உங்கள் மனம் நின்றுபோய்விட்டால், பிறகு உங்களால் போனில் எப்படிப் பேச முடியும்? உங்களது தேடுதல் நின்றுபோய்விட்டது. தேடுதல் இல்லாத மனது, நின்று போனதாகவே தோற்றமளிக்கிறது” என்று கூறவும் அவர் புரிந்து கொண்டார்.

- அதென்ன, தேடுதல் அற்ற மனம்?
- அதென்ன, ஆசை அற்ற மனம்?

சந்தடி மிகுந்த அந்த பஜாரில் வயதான பிச்சைக்காரர் ஒருவர் அழுக்கடைந்த பாத்திரத்தை ஏந்தி, அதில் விழுந்து கிடந்த சில்லறைகளைக் குலுக்கியவாறே பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

கடைக்காரர் ஒருவரிடம் அவர் பாத்திரத்தை நீட்டியதும், கடைக்காரர் அந்த முதியவரைப் பார்த்து, “முட்டாளே! மூளை இருக்கிறதா உனக்கு?” என்று கண்டபடி திட்ட ஆரம்பித்தார்.

அவர் திட்டியதால் பாதிக்கப்பட்ட முதியவர், “பிச்சை எடுப்பது குற்றமா அய்யா? இஷ்டம் இல்லை என்றால், இல்லை என்று கூற வேண்டியதுதானே?” என்று கேட்டார்.

அந்தக் கடைக்காரர் விருட்டென வெளியே வந்து அந்த முதியவரின் பிச்சைப் பாத்திரத்தைப் பிடுங்கி, தரையில் ஓங்கி அடித்தார். அதில் கிடந்த சில்லறை நாணயங்கள் எல்லாம் சிதறி ஓடின. “இப்படி ஒரு முட்டாள் இருப்பானா? எவ்வளவு சொல்லியும் உனக்கு புத்தி வரவில்லையே?” என்று அவர் அந்த முதியவரைத் திட்டினார்.

முதியவர் எதுவும் பேசப் பயந்துபோய் நின்று விட்டார். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்தாம் அவர் மீது பரிதாபப்பட்டு அவருக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தனர்.

“ஒரு முதியவரை நீங்கள் இந்த பாடு படுத்தலாமா? பிச்சை கேட்டு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள். இவரை மட்டும் ஏன்

பந்தாடுகிறீர்கள்?” என்று அவரைக்கேட்டனர்.

அந்தக் கடைக்காரர் அவர்கள் அனைவரையும் ஒருமுறை அமைதியாகப் பார்த்துவிட்டு, அவரால் பிடுங்கி வீசப் பட்ட அந்த அழுக்கான பாத்திரத்தை, கீழே குனிந்து கைகளால் எடுத்தார். “நீங்கள் நினைப்பதுபோல், அந்தப் பெரியவரைக் கொடுமைப் படுத்தவில்லை. என்ன செய்கிறோம் என்பது, அவருக்கே தெரியவில்லை. அவர் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தைப் பற்றி அவருக்குத் தெரியவில்லை

“இது சாதாரண பாத்திரம் அல்ல, சுத்தமான தங்கத்தால் ஆன பாத்திரம். அழுக்காக இருப்பதால், இது என்ன பாத்திரம் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை. இந்தப் பாத்திரத்தை விற்றால், இந்த பஜாரில் உள்ள பாதிக்கடைகளை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். ஆனால் அவர் இதனை வைத்துக்கொண்டு அற்பமான நாணயங்களைப் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கொஞ்சம் கடுமையாக நடந்து கொண்டுவீட்டேன்.”

நமது மனது, அழுக்கடைந்து கிடந்தாலும், அதனுடைய ஆதார நிலை தங்கத்தைப் போன்றுள்ளது. அதைத்தான் நிர்வாண நிலை என்று புத்தர் கூறுகிறார்.

இந்த நிர்வாண நிலை என்பது என்ன? தேடுதலற்ற மனம் என்பது என்ன? ஆசையின்றிச் செயல்படும் மனம் என்பது என்ன?

இதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான், புத்தர் படாதபாடுபட்டு, அதைக் கண்டுபிடித்தார். எத்தனையோ தவசீலர்கள்

தங்களுடைய வாழ்க்கையையே இதற்காக அர்ப்பணித்து, இதனைத் தெரிந்துகொள்ள படாதபாடு படுகின்றனர்.

இது அவ்வளவு பிரம்மாண்டம் என்பதால், நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றன்று. அதே நேரம் நம்மாலும் இதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதால், இது அற்பமான ஒன்றன்று.

‘இந்த ஆகாயம் பிரம்மாண்டமானதா அல்லது சாதாரணமானதா’ என்று கேட்டால் நாம் என்ன சொல்வோம்?

ஆகாயம் என்பது முடிவு காண முடியாதது. இந்தப் பிரபஞ்சமே ஆகாயத்தில்தான் மிதந்துகொண்டிருக்கிறது. எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள், எத்தனையோ சூரியக் குடும்பங்கள், இந்த ஆகாயத்தில் தான் தங்கியிருக்கின்றன. தங்கியிருப்பதாகக் கூடக் கூறமுடியாது. எல்லாமும் சேர்ந்து தொடர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவ்வளவு பிரம்மாண்டமான இந்த ஆகாயத்தை நம்மால் அறிய முடியாதா?

அவ்வளவு பிரம்மாண்டமான ஆகாயம், நம்மோடு தொடர்புகொள்ளும் வகையில் எளிதாகவும் உள்ளது. அந்த ஆகாயத்தினுள்ள்தான் நாமும் வசித்து வருகிறோம்.

அப்படி,

நமது ஆழ்நிலை என்பது நம்முள்ளேயே இருக்கிறது. நாம் தொடர்புகொள்ளும் வகையில், மிகவும் எளிமையானதாகவும் உள்ளது.

அவ்வளவு எளிமையானதை, நாம் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?

அது எளிமையானதாக இருந்தாலும் மிகவும் நுண்மையானது; பிரம்மாண்டமானது.

ஆகவே,

மிக எளிதாக அதனைத் தவற விட்டுவிடும் வாய்ப்பும் உள்ளது.

அதனால்தான் ஞானியர் பலரும், அரும்பாடுபட்ட பிறகே ஞானம் அடைந்துள்ளனர். ஆனாலும் கூட, அது மிகவும் எளிதானது.

எனவே அதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், கொஞ்சம் அக்கறையும், தீர்ந்த மனமும் வேண்டும்.

ஏனெனில், சாதாரணமான ஒன்றுதான் இது என்று கூறிவிட்டதால் இது சாதாரணமானதன்று.

எதைத் தெரிந்துகொண்டால் வேறு எதையும் தெரிந்து கொள்ளத் தேவையில்லையோ அதுதான் இது.

எதனை அடைந்து விட்டால் வேறு எதையும் அடையத் தேவையில்லையோ அதுதான் இது.

இப்படித்தான் நமது ஆன்மீக சாத்திரங்கள் இதுபற்றிக் கூறுகின்றன.

அவ்வளவு மகத்தான ஒன்றை, நம்மாலும் எளிமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இது பற்றி நாமும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் இனி நாம் சற்று “தம” கட்டிக் கொள்ளவேண்டும். சற்று ஆர்வத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் தயாரானால், நாம் தொடரலாம்.

நமது மன இயக்கம் மூன்று நிலைகளில் செயல்படுகிறது.

கனவு, நனவு, தூக்கம் என அவை அமைந்துள்ளன. கனவு என்றால் தூக்கத்தில் ஏற்படும் ஒரு விதமான நினைவு. தூக்கத்தில்தான் இந்தக் கனவு ஏற்படுகிறது.

நனவு என்பது நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலை. இந்த நனவு நிலையில்தான் நாம் அனைவரும் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தூக்கம் என்பது கனவற்ற நிலை. கனவில்லாமல் நம்மை மறந்து தூங்குவதையே தூக்கம் என்று கூறுகிறோம்.

நமது மன இயக்கம் இந்த மூன்று தன்மையில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அறிவியல் வல்லுநர்களும் இந்த மூன்று நிலைகளைப் பற்றியே பேசுகின்றனர்.

நமது ஆன்மீக சாத்திரங்கள் மட்டும்தான், “தூரியம்” என்று, நான்காவது ஒரு நிலையைப் பற்றி பேசுகின்றன.

தூரியம் என்பது நமது மனதின் ஆழ்நிலை. அதுதான் நிர்வாண நிலை. அதுதான் ஆசையற்று இயங்கும் மனம். அதுதான் தேடுதலை நிறுத்திக் கொண்ட மனம்.

அது என்ன தூரியம்?

அப்படி ஒரு வினோதமான நிலை உள்ளதா?

அந்த நிலையை, நாம் இது வரை அறிந்திருக்கவில்லையா?

அறுசுவைகளைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும், ஆறு விதமான சுவை உணர்வுகள் உள்ளன. இனிப்பு, கசப்பு, புளிப்பு, காரம், துவர்ப்பு, உவர்ப்பு என ஆறு விதமான சுவைகளையும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம்.

இந்த ஆறு விதமான சுவைகளையும் நமது நாக்கினால்தான் சுவைத்து அறிகிறோம். நமது நாக்கில் உள்ள சுவை உணர்வு, இத்தகைய தன்மை உள்ளவற்றைச் சுவைக்கும் போது, அத்தகைய சுவையுணர்வு வெளிப்படுகிறது.

ஓர் இனிப்பை நாம் சாப்பிட்டோம் என்றால், நமது நாக்கு இனிப்பு என்னும் சுவையுணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. இப்படி நமது நாக்கு, ஆறு விதமான சுவையுணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

இப்படி, எந்த உணவையும் நாம் சாப்பிடாத நிலையில், நமது நாக்கு, என்ன தன்மையில் இருக்கிறது? நமது நாக்கு, என்ன சுவையுணர்வோடு இருக்கிறது?

அதன் அளவில், நாக்கின் சுவை உணர்வு, என்பது என்ன?

அத்தகையதோர் அறிநிலைதான், இந்தத் 'துரியம்' என்பது.

எதையும் குறிப்பிட்டு அறியாமல், மனம் சுத்தமானதோர் அறிநிலையில் இருப்பதுதான், இந்த 'துரியம்' என்பது.

சரி, இந்த நிலையை அடைவது எவ்வாறு?

நியாயமான கேள்விதான், ஆனால் அதற்கான பதில்தான் கொஞ்சம் நியாயமில்லாதது போல் இருக்கிறது.

ஏனெனில், இந்த நிலையை அடைவதற்குச் சாத்தியமே கிடையாது.

எத்தனை ஜென்மங்கள் எடுத்து முயற்சித்தாலும், ஒருவரால் இந்த நிலையை அடைவதற்கு சாத்தியமே கிடையாது.

ஏன் அப்படி?

ஒருவர் வேக வேகமாக மாடி ஏறிக்கொண்டிருந்தார். “எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டதற்கு, “ஒருவரைப் பார்க்க ஏழாவது மாடிக்குப் போகிறேன்” என்று பதில் கூறினார்.

“யார் அவர்?” என்று கேட்டதற்கு, “நான்தான் அது, என்னைப் பார்ப்பதற்குத் தான் ஏழாவது மாடிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்,” என்று அவர் பதில் கூறினார்.

நாம் அவரைப்பற்றி என்ன எண்ணுவது?

துரியம் என்பது அடைய வேண்டிய ஒன்று அன்று, நாம் இருக்கும் இடமே துரியந்தான்.

அதை அடைந்திடவேண்டும் என்று தேடுவது, அடிவானத்தைத் தேடி ஓடுவதைப் போன்றதே ஆகும். எத்தனை ஜென்மமாக ஓடினாலும் அடிவானத்தை அடைந்துவிட முடியாது.

நம்முடைய இயற்கையான நிலையே துரிய நிலைதான். நம்முடைய இயல்பான நிலையே துரிய நிலைதான்.

அப்படி ஒரு நிலை நம்மிடம் உள்ளதா?

நம்மிடம் உள்ள அந்த நிலை. நம்முடைய இயல்பான அந்த நிலை, ஏன் வெளிப்படையாக நமக்குத் தெரியவில்லை?

அதுதான் நம்முடைய இயல்பான நிலையாக இருக்கும் படசத்தில், அதுவல்லவா, எல்லாவற்றிலும் தெளிவாக வெளிப்படையாகத் தெரியவேண்டும்.

அதனை ஆழ்நிலை, அறிநிலை, தூரியம், நிர்வாண நிலை என நம்மை மயக்கிப்போடும் வார்த்தைகளைப் போட்டு நம்மை நாமே குழப்பிக்கொள்ள வேண்டாம்.

நம்முடைய **Innocent State** தான் அது. நம்முடைய கள்ளங் கபடமற்ற தன்மைதான் அது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னால் பத்திரிக்கையில் ஒரு விளம்பரம் வந்திருந்தது. எதற்காக அதனைப் போட்டார்கள் என்பது நினைவில் இல்லை. ஆனால் அதன் உத்தி நன்றாக இருந்ததால் இன்னும் அது மனத்தில் உள்ளது. அந்த விளம்பரத்தில், இரண்டு வயதுக்கு உட்பட்ட, கள்ளங்கபடமில்லாத ஒரு குழந்தை, கன்னத்தில் கைகளை ஊன்றி, “எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது.” என்று கூறுவது போல் அமைத்திருந்தார்கள்.

அந்தக் குழந்தைக்கு, அப்படிக்கூறுவது சாத்தியமே கிடையாது. கவலை என்றால் என்னவென்றே தெரியாத தன்மையில் அது உள்ளது.

நாம் அனைவரும் குழந்தையாக இருந்துதான், இப்போதைய நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம். கள்ளங் கபடமற்ற குழந்தைத் தன்மை நம்மிடமும் இருந்திருக்கிறது. இப்போதும்

அது நம்மை விட்டுப்போகவில்லை.

அறிவியல் ரீதியான ஒரு கதை. யோக வாசிஷ்டம் என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் இடையே சண்டை நடக்கிறது. அசுரர்களுக்கு உதவி செய்ய யாகத்தீயிலிருந்து பூதம் ஒன்றை உருவாக்குகிறார், அசுரர்களின் குரு. அந்தப் பூதத்தை தேவர்கள் மீது ஏவி விடுகின்றனர். தேவர்களால் அந்தப் பூதத்தை ஜெயிக்கவே முடியவில்லை.

அதற்குக் கூறப்படும் காரணம் சற்று விநோதமானது. ஆனால் அறிவியல் அம்சம் கொண்டது. அந்தப் பூதத்துக்கு மனம் கிடையாது. ஆகவே அந்தப் பூதத்தை எவராலும் ஜெயிக்க முடியாது. இப்படி ஒரு காரணம் அதற்குக் கூறப்பட்டது.

தேவர்கள் அனைவரும், மகா விஷ்ணுவிடம் முறையிடுகின்றனர். அவர் ஓர் உபாயம் சொல்லுகிறார். “நீங்கள் அந்தப் பூதத்திடம் தொடர்ந்து மூன்று நான்கு முறை போர் செய்யுங்கள். ஆனால் உண்மையாகப் போர் செய்யக்கூடாது. போர் செய்வதுபோல் நடித்து விட்டு, தப்பி ஓடி வந்துவிடுங்கள்” என்று கூறுகிறார்.

தேவர்களும் அந்தப் பூதத்துடன் மூன்று நான்கு முறை போர் செய்வதுபோல் நடித்துவிட்டு, தப்பி ஓடி வந்து விடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு முறை நடந்த போரும், ஒரு நீனைவுக் குறிப்பாக அந்தப் பூதத்திடம் பதிவாகி விடுகிறது. அந்தப் பதிவுகள் எல்லாம் சேர்ந்து, மனம் ஏற்பட்டதும், பூதத்தின் பலம் குறைந்து போய் விடுகின்றது.

“இனி அந்தப் பூதத்துடன் உண்மையாகச் சண்டையிட்டு வெற்றி பெறுங்கள்,” என மஹா விஷ்ணு கூறவும், தேவர்கள் பூதத்துடன் போர் புரிந்து, பூதத்தை அழித்து விடுகின்றனர்.

நமது நினைவுக் குறிப்புகள் தான், நமது கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை மறைத்து நிற்கின்றன.

கிறிஸ்தவ மதநூலில், ஆதி பாவம் என வர்ணிக்கப் படுவதும் இவ்வாறு தான் உள்ளது.

பகுத்தறிவு மரத்தின் கனியைப் புசித்ததனாலேயே ஆதாமும், ஏவாளும் பாவம் செய்துவிட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

ஒரே உண்மை, பல்வேறு கண்ணோட்டத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

நமது மன இயக்கத்தின் ஆதார நிலையே தூரிய நிலைதான்; ஆதார நிலையே, கபடமற்ற தன்மைதான்; ஆதார நிலையே நிர்வாண நிலைதான்.

இந்த ஆதார நிலையை அடைவது எவ்வாறு? இந்த ஆதார நிலையைத் தக்க வைப்பது எவ்வாறு? இந்த ஆதார நிலையைச் செயலுக்குக் கொண்டுவருவது எவ்வாறு?

இந்த ஆதார நிலை எப்போதும் நம்மோடுதான் இருக்கிறது. அதை நாம் செயலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியதில்லை என்பதை நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம்.

ஒரு முறை இருள், கடவுளிடம் புகார் செய்தது. சூரியனைக் கட்டுப்படுத்துமாறு புகார் செய்தது.

“இந்த சூரியன் என்னைத் துரத்தித் துரத்தி தொந்தரவு கொடுக்கிறான். என்னால் ஓர் இடத்தில் கூட நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. நீங்கள் தான் சூரியனைக் கூப்பிட்டுக் கண்டிக்க வேண்டும்.”

இப்படி இருள் புகார் செய்தது.

கடவுள், சூரியனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். சூரியன் ஆச்சரியமடைந்தது. “இருளா! அப்படி ஒன்றை நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லையே! நான் எங்குமே அசையாமல் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னைத்தான் எல்லோரும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் எக்காலத்திலும், எவரையும் துரத்திச் சென்றதில்லை. முதலில் புகார் கொடுத்த இருளை என் முன்பு வரச் சொல்லுங்கள். யார் அது என்பதையாவது தெரிந்து கொள்கிறேன்,” என்று சூரியன் கூறியது.

ஆனால் இன்று வரை, இருளானது சூரியன் முன்னால் ஆஜராகாமல் இருந்து வருகிறது.

கடமற்ற அந்த சூழ்நிலைக்கு, எதையும் அடைய வேண்டிய பிரச்சினை இல்லை. தூரிய நிலைக்கு, எதையும் அடைய வேண்டிய கடமை எதுவும் இல்லை. நிர்வாண நிலைக்கு, எந்தத் தேவையும் இல்லை.

நமது ஆழ்நிலை மனத்துக்கு எதையும் அடைய வேண்டிய தேவை இல்லை.

அப்படியானால் நம்முடைய பிரச்சினைதான் உண்மையில் என்ன?

நாம் அடைய வேண்டியது என வேறு ஏதும் உண்டா? அதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்ன?

தீர்வு காண வேண்டியதுதான் என்ன?

செயல் வடிவத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் வெளி மனதில் தான் பிரச்சினைகள் உள்ளன.

நமது நனவு மனத்தில்தான் பிரச்சினைகள் உள்ளன.

அங்குதான் தீர்வு தேவைப்படுகிறது.

ஆனால் அந்தத் தீர்வை எப்படிக் கொண்டுவருவது?

ஓர் அகன்ற தொடடியில் தண்ணீர் நிரப்பப்பட்டு, தண்ணீர் அசைவற்று இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். தண்ணீரில் மேற்பரப்பில் எங்காவது ஒரு பகுதியில் நம் விரலால் தொட்டால் போதும், அதனால் அந்தத் தண்ணீரில் சிறியதாக ஓர் அலை ஏற்பட்டு விடும். தேங்கி இருக்கும் தண்ணீரில் ஒரு சிறிய கல்லைப் போட்டால், வட்டமாக ஓர் அலை ஏற்பட்டு விரிந்து பரவுவதைப்போல், அலை ஏற்பட்டுவிடும்.

அந்த அலையை அப்புறப்படுத்த, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கைகளால் அதை அழித்தால் என்னவாகும்?

அந்த அலை, மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடும்.

நமது மனதினுள்ளும் இப்படித்தான் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

ஒவ்வொரு சூழ்நிலையின்போதும், நமது இயல்புக்கேற்ற அனுபவம், நம்மையறியாமல், நமது மனதில் ஏற்பட்டு

விடுகின்றது. அப்படி ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் ஆயுள், வெறும் அரை வினாடிதான்.

ஆனால் அப்படி ஏற்பட்ட அனுபவத்தை அப்புறப்படுத்தப் போராடுவதால், அது மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் சில அனுபவங்களை அப்புறப்படுத்த நினைப்பதாலும் சில அனுபவங்களை நமக்குள் தக்க வைக்க நினைப்பதாலும், நமக்குள் போராட்டம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

துரிய நிலையை அடைவதற்கு நாம் முயற்சி செய்தோமானால், நமது வெளிமனம்தான் வீரியம் பெறுகிறது.

நிர்வாண நிலையை அடைய நாம் முயற்சித்தோமானால், நமது வெளி மனந்தான் மேலும் உறுதி பெறுகிறது.

நமது வெளி மனம் என்ன முயற்சித்தாலும் அதனால் தனது ஆதார நிலையைத் தொட முடியாது. அதன் முயற்சியே, அதனை, அதனுடைய ஆதார நிலையிலிருந்து பிரித்து வைத்துவிடுகிறது.

வெளி மனது செய்யும் முயற்சிகள் அனைத்தும், வெளிமனதையே உறுதி செய்கிறது. அது துரிய நிலையைத் தேடுகிறது என்றால், அந்தத் துரிய நிலையையும், அந்த வெளி மனதின் அம்சமாக எண்ணியே அதனைத் தேடுகிறது.

நிர்வாண நிலையை நமது வெளி மனது தேடுகிறதென்றால், நமது வெளிமனதின் அம்சமாகவே நிர்வாண நிலையைத் தேடுகிறது.

வேடிக்கையாக ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள்.

ஒருவன் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு, தன்னை ஒரு பூனை என்று எண்ண ஆரம்பித்தான். தான் ஒரு பூனை என்று கூறி, பூனையைப் போன்றே செயல்பட ஆரம்பித்தான். பாத்திரத்தில் உள்ள பாலை, நக்கி நக்கிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான். கட்டிலுக்கு அடியில் படுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

மனோ தத்துவ மருத்துவர் அவனைப் பரிசோதித்து அவனுக்கு சிகிச்சை கொடுத்தார். அவருடைய சிகிச்சையில் முன்னேற்றம் தெரிந்தது.

மருத்துவருக்கு அவனுடைய வீட்டார் போன் செய்து நன்றி தெரிவித்தார்கள்.

மருத்துவர் அந்த மனநோயாளியிடம் போனைக் கொடுக்கச் சொல்லிப் பேசினார்.

அவனும் போனை வாங்கி, தான் சரியாகி விட்டதாகவும், தன்னை மனிதன் என்று புரிந்து கொண்டுவிட்டதாகவும், மனிதர்களைப் போல் நடப்பதாகவும் கூறினான். ஆனால் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல முடியவில்லை என்ற ஒரே ஒரு குறையை மட்டும் கூறினான்.

“ஏன் வெளியே போக முடியவில்லை?” என்று மருத்துவர் கேட்டார்.

“நான் பூனை அல்ல, மனிதன்தான் என்பது எனக்கு எந்த விதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்து விட்டது, டாக்டர். ஆனால் வீட்டுக்கு வெளியே தெருவெல்லாம் நிறைய நாய்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் நான்

புனையல்ல என்பது புரிந்து விட்டதா இல்லையா என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை டாக்டர்!” என்று அவன் பதில் கூறினான்.

நமது வெளி மனத்துக்கு, வெளி மனத்தின் பாஷை மட்டுமே தெரியும். வெளி மனதின் அம்சமாகவே அது துரியத்தையும் தேடிவிடுகிறது; நிர்வாண நிலையையும் தேடிவிடுகிறது.

நிர்வாண நிலையைத் தேடுவதால், நிர்வாண நிலை கிடைப்பதில்லை. அதைத் தேடிக்கொண்டு தவிக்கும் மனதுதான் இன்னும் கொஞ்சம் சிக்கல் மிகுந்ததாகிவிடுகிறது.

ஆனால் நாம் வந்து சேர வேண்டிய இடம் இந்தத் துரிய நிலையே. அதை இன்னும் ஒரு கோணத்தில் பார்ப்போம்.

தூக்கம் என்பது ஒரு நினைவற்ற நிலை. அதில் பிரச்சினையும் இல்லை; மாற்றமும் தேவையில்லை. கனவு என்பது ஒரு நினைவுள்ள நிலை. நாம் எதையோ செய்து கொண்டிருப்பதாக, அந்தக் கனவின் போது நமக்குத் தெரிகிறது. கனவு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது கனவில் நடப்பது அனைத்தும் உண்மை போலவே தோன்றுகிறது.

தூக்கத்திலிருந்து விழித்துவிட்ட நிலையில்தான், கனவு என்பது முக்கியத்துவம் இல்லாத நிலையாகப் போய்விடுகிறது. கனவு அனுபவங்களெல்லாம், வெறும் கற்பனை அனுபவங்கள் என்பது தெரிந்துவிடுகிறது.

நனவு நிலை ஏற்படும்போதுதான், கனவு என்பது முக்கியத்துவத்தை இழக்கிறது. கனவில் நடந்த சம்பவங்கள், கனவின்போது உண்மையாகத் தெரிந்தாலும், நனவு

ஏற்பட்டதும் அந்தச் சம்பவங்களெல்லாம் வெறும் கனவாகிப்போய்விட்டதைப்போல,

துரியநிலை செயல்படும் போது, நமது நனவு நிலையும் ஒரு கனவாகப் போய்விடுகின்றது.

கனவில் இருந்து விழித்து நனவுக்கு வருவதைப்போல்,

நனவிலிருந்த விழித்து, துரியத்துக்குப் போய்விடுகிறோம்.

முதலாவது விழிப்பில் கனவு கலைந்து நனவு ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது விழிப்பில் நனவு கலைந்து துரியம் ஏற்படுகிறது.

கனவு என்றால் என்ன?

நமக்கு ஏற்படும் நினைவுகள், நாம் தூங்கும்போதும் தொடர்கின்றன. நமது தூக்கத்தில், நமக்கு ஏற்படும் நினைவுக்குப் பெயர்தான் கனவு.

தூக்கத்தில் கனவாக நிகழ்ந்துவரும் மனோ இயக்கம், நமது நனவு நிலையின்போது நமது சிந்தனையாக அமைந்துள்ளது.

கனவில் ஏற்படும் நினைவுக்கும் நனவில் ஏற்படும் நமது நினைவுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

கனவில் ஏற்படும் நினைவில், அந்த நினைவை நமது விருப்பம் போல், வளைத்துக்கொள்ள முடியாது. கனவை, நமது விருப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு மாற்றி அமைக்க முடியாது.

ஆனால், நனைவு நிலையில், நமக்கு ஏற்படும் நினைவு, வேறு விதமான அம்சம் கொண்டது. நனவு நிலையில் நாமாக விரும்பாத நினைவுகளும் நம்மை அறியாமல் ஏற்படுகின்றன. நாம் விரும்பி, நாமாகச் சிந்திக்கும் சிந்தனைகளும் உள்ளன.

கனவு, கனவு என்று, கனவைப் பற்றியே சொல்லுவதாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம்.

நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நுட்பமே இங்குதான் உள்ளது. ஆகவே, இதுவே, நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதன் மையமாக உள்ளது.

கனவுக்கும் நனவுக்கும் வேறு என்ன வித்தியாசம் உள்ளது?

நாம் தூங்கும்போது, நாம் படுத்திருக்கும் கட்டிலைப் பற்றி, நமக்குத் தெரியாது. நமக்கு மேலே சுழன்று கொண்டிருக்கும் மின்விசிறியை அறிய மாட்டோம்; நமது கனவில் என்னென்ன சம்பவங்கள், என்னென்ன காட்சிகள் ஏற்படுகின்றனவோ அவற்றை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும். நமது கவனம் முழுவதும், நமது கனவுக் காட்சியில் மட்டுமே பொருந்தியுள்ளது. நமது புலன்களின் காட்சியில் பொருந்துவதில்லை. ஏனென்றால் புலன்களும் சரியாகச் செயல்படாமல் ஓய்வில் உள்ளன.

நமது கவனம், நமது கனவுக் காட்சியில் மட்டுமே பொருந்தி இருப்பதால், கனவுக் காட்சி மட்டுமே நமக்குப் பிரதானமாக உள்ளது.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு முறை நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். அதிகாலை நேரத்தில் எனக்கு ஒரு கனவு ஏற்பட்டது. அந்தக் கனவில் எனது வீட்டுக்கு எனது உறவினர் ஒருவர் வந்து, வீட்டு வாசலில் நின்று தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவரது பாடல் மிகவும் பண்பட்ட குரலில் அமைந்திருந்தது.

எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியம். அவருக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. மேலும் பாடல் பாடும் அளவுக்கு அவரது நடவடிக்கைகளும் கிடையாது.

ஆகவே ஆச்சரியப்பட்டு அவரிடம் கேட்கிறேன். “உங்களுக்கு பாடக்கூட வருமா? அதுவும் தேவாரத்தை மிக அழகாகப் பாடுகிறீர்களே!” என்று அவரிடம் கேட்டேன். அவர் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்நிலையில் நான் கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டேன். விழித்த பிறகுதான் தெரிந்தது, எனது நண்பர் எனக்கு அருகில் நின்று கொண்டு, என்னை எழுப்புவதற்காக அப்படித் தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்று.

தூக்கத்தின் போதும், செவிப்புலன் வேலை செய்திருந்திருக்கிறது. ஆனாலும், அது கனவில் ஏற்படும் சம்பவமாகவே என்னால் உணரப்பட்டிருக்கிறது. கனவுக்கு ஏற்ற வகையிலேயே, அதுவும் உருமாறி இருக்கிறது.

நமது மனம் எதைக் காட்டுகிறதோ அதை மட்டுமே நாம் அறிகிறோம். நமது மனம் எப்படிக் காட்டுகிறதோ அப்படி மட்டுமே நாம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

நமது கனவில் இப்படி நடக்கிறது.

நமது நனவு நிலையில் எப்படி நடக்கிறது?

நமது கனவு நிலையில், நம்மைச் சுற்றி என்ன நிகழ்ந்தாலும் நமக்குத் தெரியாது. நமது நினைவில் தோன்றுபவை மட்டுமே நமது கனவுச் சம்பவங்களாக அறியப்படுகின்றன.

ஆனால் நம்முடைய நனவு நிலையில், நாம் நம்மை அறிகிறோம்; நமது சிந்தனையை அறிகிறோம்; நம்மைச் சுற்றியுள்ளதையும் அறிகிறோம். பலவற்றையும் அறியும் சுதந்திரம் நமக்கு உள்ளது.

அப்படிப் பலவற்றையும் அறியும் சுதந்திரம் நமக்கு இருந்தாலும், நாம் ஒரே நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் அறிகிறோமா?

அப்படி அறிவதில்லை. ஒரு நேரத்தில், ஒன்றை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும். ஒரே நேரத்தில் பலவற்றையும் அறியும் சாத்தியம் எவருக்குமே கிடையாது. நாம் பலவற்றை அறியும் வாய்ப்பு நமக்கு இருந்தாலும்கூட, நமது மனது எதனோடு பொருந்தி இருந்து, எதைக் காட்டுகிறதோ அதை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

சதாவதானி, தசாவதானி என்ற ஒரே நேரத்தில் பல பணிகளைச் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் கூட ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவைகளை அறிய முடியாது.

ஓர் சராசரி மனிதன், ஏதாவது ஒன்றை அறியும்போது, அதில் அதிக நேரம் தங்கிவிடுகிறான். ஆனால் இப்படி அவதானம் செய்பவர்கள், ஒரு விஷயத்தில் தங்கி இருக்காமல், விரைவாக ஒவ்வொன்றாக மாறி மாறி அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

மொத்தத்தில், மனத்தின் மூலம் எதனை அறிகிறோமோ, அதைத்தான்.

கனவிலும் அறிகிறோம்;

நனவிலும் அறிகிறோம்.

கனவில் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்தரம் இல்லை. நனவில் அந்த சுதந்தரம் இருக்கிறது. இதுதான் இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

இந்த சுதந்தரம் ஒன்றுதான் இரண்டையும் வித்தியாசப்படுத்துகிறது.

நனவு நிலையிலுள்ள நமது மனத்துக்கு, சுதந்திரம் இருப்பதாக நாம் கருதுகிறோம்.

ஆனால், அப்படி ஒரு சுதந்தரம் நமது நனவு நிலை மனத்துக்கு உள்ளதா?

இதைத்தான், நாம் ஆரம்பம் முதல் பார்த்து வருகிறோம். நமது மனம், தனது இயல்புப்படி, அதுபோக்கில் இயங்குகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளும் சிந்தனைகளும் அதுபோக்கில் வருகின்றன. அவை வந்த பிறகுதான், அவை வந்ததையே நாம் அறிகிறோம். வந்த பிறகுதான், அவை வரலாம், வரக்கூடாது எனப் போராடுகிறோம்.

அப்படி நாமாக முனைந்து செய்வது மட்டுமே, நமது கைகளில் உள்ளது.

அப்படி முனைந்து போராடுவதால் மட்டுமே நமக்கு எல்லாப் பிரச்சினைகளும் ஏற்படுகின்றன.

அகத்தைப் பொருத்தவரையில், நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் அனைத்தும் ஏற்பட்டு மறையும் நிலையிலேயே நம்மால் அடையாளம் கண்டு உணரப்படுகின்றன. அவற்றை

நாம் சீரமைக்க முடியவே முடியாது. அப்படிச் சீரமைக்க முயற்சி செய்வது என்பது இறந்தவனுக்குச் சாப்பாட்டை ஊட்டும் முயற்சியே.

நமது அகத்தில் ஏற்படும் உணர்வுகளின் அடிப்படையில் நாம் புறச் செயல்களில் ஈடுபடலாம். நமது முயற்சிகள் அனைத்தும் புறச் செயலுக்கு மிகவும் தேவை; கண்டிப்பாகத் தேவை. நாம் சுதந்தரமாகச் செயல்பட வேண்டிய களம் அதுதான். அதற்கு உதவியாக, நமது மன உணர்வுகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் அகத்தைச் சீரமைக்க நாம் போராடுவதுதான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்குமே காரணம். அப்படிப் போராடுவதால்தான் நமது அக உணர்வுகள் இன்னும் சீரடையாமல் இருந்து வருகின்றன. இல்லாவிடில், நமது அக உணர்வுகள் அனைத்தும், தம்மைத் தாமே, சுத்தீகரித்துக் கொண்டுவிடும்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில்,

அதனைச் சீரமைக்க,

நாம் எதுவுமே செய்ய வேண்டுவது இல்லை.

இதுதான் உண்மை. இந்த உண்மையை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த உண்மையை நாம் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படி ஏற்றுக்கொள்வதால், நமக்கு என்ன நேர்ந்து விடுகிறது?

நமது அகப் போராட்டம் நின்று விடுகிறது. தாமாக ஏற்படும் அக உணர்வுகள் அனைத்தும், தாமாக வந்து, தாமாகப் போய் விடுகின்றன.

அவற்றுக்கு எதிராக நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று புரிந்து கொண்டமையினாலேயே இப்படி நிகழ்ந்துள்ளது.

அகத்தளவில் நாம் எதையாவது அடைய வேண்டும் என்று முயற்சிக்கும் படசத்தில்,

அது நமது அக இயக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டமே.

நிர்வாண நிலை வேண்டுமென்று கோரினாலும் சரி, தூரிய நிலை வேண்டுமென்று கோரினாலும் சரி,

அது நமது அக இயக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டமே.

அகத்தளவில், நமக்கு அடைய வேண்டிய இலக்கு எதுவும் கிடையாது என்று முடித்துக்கொண்ட நிலையில்,

நமது அக இயக்கங்கள் அனைத்தும் தாமாக ஏற்பட்டு, தாமாக மறைந்துவிடுகின்றன.

நாம் சிட்அவுட்டில் அமர்ந்திருக்கும் போது, தெருவில் போவோர்கள் நமக்கு வேண்டியவர்கள் ஆனாலும் சரி, வேண்டாதவர்கள் ஆனாலும் சரி அவர்களாக வந்து, அவர்களாகப் போய்விடுவதைப் போல்,

நமது மன இயக்கங்கள் அனைத்தும், தாமாக வந்துவிட்டுத் தாமாக முடிந்துபோய்விடுகின்றன.

இந்நிலையில்

கனவில் இயங்கும் மனத்தைப் போல்,

நனவில் இயங்கும் மனமும், தானாக வந்துபோய் விடுகின்றது.

இதனால்,

நனவு மனமும்,

கனவு மனத்தின் தன்மையை அடைந்துவிடுகிறது.

எப்போது, நமது நனவு நிலையானது, கனவு நிலைக்குரிய தன்மையை அடைகிறதோ,

அந்நிலையில்,

அங்கு துரிய விழிப்புநிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பது பொருள்.

இத்தகைய விழிப்பு நிலையை அடைய, பலரும் துரிய நிலையை முயன்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனை ஜென்மம் எடுத்து முயன்றாலும் அதனை அடைவது சாத்தியம் கிடையாது. நமது முயற்சியே, நமது நனவு நிலையை பலப்படுத்திவிடுகிறது. நமது முயற்சியே நமது நனவு நிலையில் போராட்டத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனால் நமது இயலாமையை மனப்புர்வமாகப் புரிந்து கொண்ட நிலையில், மனம் தானாக பலமிழந்து விடுகின்றது.

துரிய விழிப்பு தானாக மலர்ந்து விடுகின்றது.

தேடுதல் மூலமாக, எவரும் இதனை அடையவே முடியாது. அந்தத் தேடுதலே, இதற்குத் தடையாக அமைந்துவிடுகிறது.

நமது இயலாமையை உணர்ந்து புரிந்து கொள்ளுவதுதான் ஞானநிலை.

இப்படிப் புரிந்துகொள்வதால் ஏற்படும் விளைவுதான், முக்திநிலை அல்லது துரியநிலை.

இந்தத் துரிய நிலை என்பது நமது மனதின் இயற்கையான கள்ளங் கபடமற்ற தன்மையே.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த ஞானியாக மதிக்கப்படும் ரமண மகரிஷியிடம் பக்தர்கள் கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

அவர்களிடம் ரமணர் கூறுகிறார்:

“நாம் நம்மை, உடல் என்றோ மனம் என்றோ எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் வரை நமது கேள்விகள் எவையும் ஓயாது, நமது சந்தேகங்கள் எவையும் தீராது. நாம் எப்போது, நம்மை ஆன்மாதான் என்று அறிகிறோமோ, நாம் எப்போது ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைகிறோமோ, அப்போதுதான் சந்தேகங்கள் அனைத்தும் நம்மை விட்டு நீங்குகின்றன. நமது எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் விடை கிடைக்கின்றன.”

ரமணர் என்ன கூறுகிறார்?

நமக்கு உடல் இருப்பது நமக்குத் தெரிகிறது. நமக்கு உடல் இருக்கிறது என்பதை நமக்கு வேறு எவரும் சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. எனது உடலைக் காணோம் என்று சொல்லி, எவரும் அலைவதில்லை. நமக்கு உடல் இருக்கிறது என்பது நமக்கே நேரடியாக, நிதர்சனமாகத் தெரிகிறது.

அதுபோல், நமக்கு மன இயக்கம் என ஒன்று இருப்பதும், நமக்கு நேரடியாகத் தெரிகிறது. நம்முடைய மன இயக்கத்தின் மூலமாகத்தான் நாம் அனைத்தையும் உணர்ந்து அறிந்துகொள்கிறோம். அறிவுபூர்வமாக அறிந்து கொள்ளுகிறோம். நமது அறிவு இடம் பெறும் பகுதிதான் நமது மனம்.

இதையும் நாம் நேரடியாக அறிகிறோம். நிதர்சனமாக அறிகிறோம். எனக்கு மனது கிடையாது, அறிவும் கிடையாது என்று நான் சொன்னால் எவரும் நம்பப் போவதில்லை. அடுத்தவரைப் பார்த்து உனக்கு மனமும் கிடையாது, அறிவும் கிடையாது என்று நாம் கூறினால் அவர் நம்மிடம் சண்டைக்குக் கூட வந்துவிடுவார்.

ஆனால், நான் ஆன்மாதான் என்பதை அறிய முடியுமா? நான் எனது உடலையும் மனதையும் எப்படி பிரத்யட்சமாக அறிகிறேனோ, அப்படி எனது ஆன்மாவையும் “நான் ஆன்மாதான்” என்று பிரத்யட்சமாக, நிதர்சனமாக, நேரடியாக, அனுபவரீதியாக அறிய முடியுமா?

ரமணருடைய கூற்றில் அப்படி அறிந்து கொள்ளலாம் என்று பொருள்படும்படியாக உள்ளது. ஆன்ம சாட்சாத்காரம், ஆன்மதரிசனம் பெற்றால்தான் நம்முடைய எல்லா சந்தேகங்களும் தீர்ந்திடும் என்று கூறுகிறார்.

அதனால் பக்தர், அவரை மீண்டும் கேட்கிறார்.

“நான் ஆன்மாதான் என்று நேரடியாக நிதர்சனமாக பிரத்யட்சமாக அறிந்துகொள்ள முடியுமா?” என்று அந்த பக்தர் கேட்கிறார்.

அவரது கேள்வி ரமணரை மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டி, அவரது கருத்தில் இன்னும் சற்று விளக்கத்தையும், மாற்றத்தையும் மெருகையும் கொண்டுவந்துவிடுகிறது.

இதனால் ரமணரும் தனது நிலைப்பாட்டை விவரிக்கும் கோணத்தை சற்று மாற்றிக்கொள்கிறார்.

“ஆத்ம சாட்சாத்காரம், ஆத்ம தரிசனம் என்று எதுவுமே கிடையாது. வெறும் வார்த்தைக்காகத்தான் அப்படி அதனைக் குறிப்பிடுகிறோம். அஞ்ஞானத்தின் நாசத்தைத்தான் ஆத்ம சாட்சாத்காரம், ஆன்ம தரிசனம், என்று கூறுகிறோம்.”

- என்று அவர் தமது அணுகுமுறையை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆத்ம சாட்சாத்காரம் என்று சொல்லி ஆன்மாவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து முதலில் பேசிய அவரே,

பிறகு அஞ்ஞான நாசத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேச ஆரம்பிக்கிறார்.

அஞ்ஞான நாசம் என்பது வேறு எதுவும் இல்லை. நமது நனவு நிலை என்பது, வெறும் கனவுத் தன்மையுடைய நிலைதான் என்பதைக் கண்டறிவதுதான்.

நமது நனவு நிலைக்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வரையிலும், அந்த நனவுநிலைதான்,

ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைந்தீட முயன்று கொண்டே இருக்கும்.

அதனால், நமது நனவு நிலைதான் மேலும் மேலும் உறுதிப்படுமே தவிர, நாம் எத்தனை ஜென்மங்களை எடுத்து முயன்றாலும், ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் என்ற ஒரு நிலையை அடைந்திடுவது சாத்தியமே கிடையாது.

ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் என்ற பெயரில், நமது மனம்தான் மேலும் உறுதிபெற்று, தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்கிறது; நனவு நிலைதான் தன்னை இப்படித்தக்க வைத்துக்கொள்கிறது.

நமது நனவு நிலை, கனவு நிலையின் தகுதியைப் பெறும் போதுதான்,

அது நமது துரிய நிலை என விவரிக்கப்படுகிறது. அது ஆத்ம சாட்சாத்தகாரம் என விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தை நேர்முகமாக முயன்று அடைய முடியாது.

நான் ஆன்மா என்பது நடைமுறை உண்மையன்று. நான் என்பது, தற்காலிகமாக வந்து செல்லக்கூடிய ஒரு இயக்கம் மட்டுமே என்பதுதான் நடைமுறை உண்மை.

“அகம் பிரம்மாஸ்மி,” “நானே பிரம்மமாக இருக்கிறேன் ” என்று வேதங்கள் கோஷிக்கின்றன.

இவையெல்லாம் என்ன?

இது நடைமுறை உண்மையன்று.

பின்பு இது என்ன?

வேதங்கள் கூறுவது பொய்யா?

அப்படியும் இல்லை.

பின்பு, அவற்றின் தகுதிதான் என்ன?

They are not practical Truth; but they are the absolute Truth.

அவை நடைமுறை உண்மையன்று;

ஆனால் அவை முழுமுதல் உண்மையாகும்.

முழுமுதல் உண்மையைக் கூறும் உரிமையும், தகுதியும் சாஸ்திரங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

அதைக் கூறும் உரிமை நமக்குக் கிடையாது; நமது அறிவுக்குக் கிடையாது; நமது நனவு நிலைக்குக் கிடையாது.

ஓர் உதாரணம்.

உங்களை ஒரு பள்ளி மாணவனாகக் கொஞ்ச நேரம் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எல்லாப் பாடங்களிலும் முதல் மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெறுகிறீர்கள். அதுமட்டுமல்ல; நற்பண்புகளிலும், ஒழுக்கத்திலும் நீங்கள்தான் சிறந்த மாணவராக இருந்து வருகிறீர்கள்.

அதுமட்டுமன்று; விளையாட்டுகளிலும் நீங்கள்தான் முதல் மாணவர். ஓவியம், பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி என எந்த நிகழ்வாயினும் அத்தனையிலும் நீங்கள்தான் முதல் தகுதியில் இருக்கிறீர்கள்.

பள்ளி விழாவில் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் உங்களை அறிமுகப்படுத்தி உங்களுடைய தகுதியை அனைவருக்கும் எடுத்துக்கூறுகிறார்.

விழாவில் கலந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் கரகோஷம் செய்து தங்களது மகிழ்ச்சியையும் வாழ்த்துக்களையும் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர்.

நாம் விவரித்த இந்த நிகழ்வில், எந்த முரண்பாடோ, எந்த நெருடலோ கிடையாது.

இதே நிகழ்வை, சற்று வேறு விதமாக எண்ணிப் பார்ப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அதாவது, உங்களைப் பற்றித் தலைமை ஆசிரியர் அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்குப் பதிலாக, நீங்களே உங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டால் எப்படி இருக்கும்?

“எல்லா பாடங்களிலும் நானே முதல் மாணவன். ஒழுக்கத்திலும் பண்பாட்டிலும் நானே சிறந்தவன். அனைத்துப் போட்டிகளிலும், அனைவரையும் தோற்கடித்து நானே வெற்றி வாகை சூடியவன்” என்று உங்களை நீங்களே அறிமுகம் செய்துகொண்டால் என்னவாகும்?

நிச்சயமாக எவரும் கரகோஷம் செய்யமாட்டார்கள், கற்களை வீசாமல் இருந்தால் சரி.

சாஸ்திரம் கூறுவது முழு முதல் உண்மை. அது பொய்யன்று. ஆனால் அது நடைமுறை உண்மையன்று.

சாஸ்திரங்களை நாம் கைப்பிடிச்சவராக மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும். அதனை நடந்து செல்லும்

படிக்கட்டுகளாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. நடைமுறை உண்மை மட்டுமே, நாம் நடந்து செல்லும் படிக்கட்டுகளாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு உதவியாக, நாம் சாஸ்திரம் என்னும் கைப்பிடிச் சுவரை வைத்துக்கொள்ளலாம்.

ஆன்மா என்பதும், துரியம் என்பதும் நாம் நேர்முகமாக முயன்று அடைய வேண்டிய ஒன்றன்று.

நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்று கண்டுபிடித்தால்,

நமது ஆன்மாவோ, துரிய நிலையோ புறக்கணிக்கப் படுவதில்லை.

நமது மனோ இயக்கம்தான் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. நமது நனவு நிலைதான் முக்கியத்துவத்தை இழக்கிறது. நமது நனவு நிலைதான் கனவு நிலையின் தகுதியை அடைகிறது.

இதுதான் ஆத்ம சாட்சாத்காரம்; இதுதான் துரியம். இதுதான் நிர்வாண நிலை.

அக்காலத்தில் ஞானிகள் அனைவரும், சரணாகதி நிலையின் மூலமாகவே இந்த நிலையை அடைந்துள்ளனர். 'அனைத்தும் இறைவன் செயல், என்னால் ஆவது எதுவும் இல்லை' என்ற, பூரணச் சரணாகதி நிலையிலும், ஒருவருக்கு இந்த ஞானநிலை ஏற்பட்டு, துரிய நிலையும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

ஆனால் சரணாகதி தத்துவம், இக்காலத்திற்கு பொருத்தமான ஒன்றல்ல. அறிவு பூர்வமான அணுகுமுறைதான் அனைவருக்கும் பொதுவானது.

நமது அறிவின் எல்லையையும் அதன் இயலாமையையும் புரிந்துகொண்ட நிலையில், நாம் புரிந்துகொண்டது சரிதான் என்று நமக்கு நாமே உறுதிப் பட்ட நிலையில்,

நம் அனைவருக்குமே ஞானம் வெகு சுலபமாக வந்து விடுகிறது.

ஞானம் என்றாலே, முக்காலமும் உணர்ந்த ஞானி என்ற பொருளிலேயே பெரும்பாலும் புரிந்துகொள்கிறோம்.

நடந்தது, நடக்கப்போவது அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலாக அதனை எண்ணிக் கொள்கிறோம்.

ஆனால் அதுவன்று ஞானம்; அது ஒரு சக்தி மிக்க நிலையே.

நமது மனத்தை, நமது முயற்சியினால், கூர்மையாகவும் நுண்மையாகவும் வடிவமைத்து, அதன் மூலம் பெறப்படுவனவள்தாம் இத்தகைய சக்திகள்.

இவை அகங்காரத்தைத்தான் வளர்த்துவிடும்.

நாம் கூறுவது மனத்தை வடிவமைப்பது அன்று. மனத்தை அதன் வடிவங்களிலிருந்தெல்லாம் விடுவிப்பது.

நமது மனத்தை வடிவமைப்பதுதான் கடினமான வேலை. அது நமக்குத் தேவையில்லை.

அதனுடைய வடிவங்களிலிருந்து அதனை விடுவிப்பது மிகவும் சுலபமே. அது சம்பந்தமாக நாம் எதுவுமே செய்யாது இருந்தால், அதுவாகவே, தனது வடிவங்களிலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்கிறது.

அதனால் இது அனைவருக்கும் எளிதானது.

அத்தமான ஆற்றல்களின் மீது, நாம் ஆசை கொள்வோமாயின், உண்மையான ஞானத்தை நாம் தவறவிட்டுவிடுவோம்.

அத்தகைய ஆற்றல்களை நாம் அரும்பாடுபட்டு அடைந்து விட்டாலும்கூட, அப்படி அடைந்த பிறகுதான் அதனுடைய உபயோகமற்ற தன்மை நமக்குப் புரியும்.

அத்தகைய ஆற்றலுக்கும், விடுதலைக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது; அதற்கும் துரிய நிலைக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

ஆனால்,

நமது மனத்தைச் சீரமைக்க நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற நமது இயலாமையைப் புரிந்துகொண்ட நிலையில்,

நமக்கு ஏற்படும் மாற்றங்கள் எல்லாம் தாமாக ஏற்படுகின்றன.

நமது மனமே ஓர் ஆற்றைப் போல், பிரவாகமாக மாறுகிறது.

அரிதிலும் அரிதாகப் போற்றப்படும் இந்த ஞானத்தை,

அனைவரும் எளிதாகப் பெற்றுவிட முடியும்.

நீங்கள் ஒரு விவசாயியாக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஒரு வியாபாரியாக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஓர் அதிகாரியாக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஓர் ஆசிரியராக இருக்கலாம்;

நீங்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, இந்த ஞானத்தை அடைவது எளிது. இதை அடைந்த பிறகுதான், இதன் எளிமையும், சிறப்பும் உங்களுக்கே தெரியும்.

ஒரு சராசரி மனிதனாலும் இதை அடைந்திட முடியும் என்பதால், இது சாதாரண ஒரு நிலையன்று.

இந்த நிலையை அடைவதற்குத்தான், தேவாதி தேவர்களும் விரும்புவதாகக் கூறப்படுகிறது.

அஷ்டமா சித்துக்களைப் பெற்றவர்களும் இதனை அடைந்த நிலையிலேயே சாந்தி பெறுகிறார்கள். அஷ்டமா சித்துக்கள் அனைத்தும், மனதை வடிவமைத்துக் கொள்வதாலேயே (Tuning) கிடைக்கிறது.

புத்தருடைய இந்த நிலை, நமது மன வடிவுகளிலிருந்தெல்லாம் விடுபடுவதாலேயே சாத்தியமாகிறது.

இந்நிலையில் நான் எனும் உணர்வும், பலமிழந்து விடுகின்றது.

நான் எனும் உணர்வு பலமிழந்து விடுவதால், சாந்தியும் சமாதானமும் நம்மை அறியாமல் நம்மை ஆட்கொள்கின்றன.

நமது அகம் சீரமைந்த நிலையில், நமது புறச்செயல்களும் செம்மையாகிவிடுகின்றன.

ஸ்ரீ பகவத் ஐயா அவர்களின் நூல்களைப்படித்த பலர் ஞானத்தெளிவு பெற்றுள்ளனர்.

இவரது நூல்கள் உங்களுக்கும் தெளிவை ஏற்படுத்தியிருக்கும் படசத்தில்,

உங்களது தெளிவையும், பங்களிப்பையும் பலருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள எங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிட வேண்டுகிறோம்.

ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்

31, இராமலிங்கசாமி தெரு,

அம்மாப்பேட்டை, சேலம் - 636 003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

செல் : 99942 05880, 94432 90559, 97891 65555

ஸ்ரீ பகவத் நூல்கள்

1. ஞானவிடுதலை	ரூ. 50
2. கவலைகளுக்கெல்லாம் தீர்வு	ரூ. 70
3. ஞானமலர்வு	ரூ. 15
4. தீயானத்தை விடு ! ஞானத்தைப்பெறு !
(நர்மதா பதிப்பகம்)	ரூ. 90
5. சும்மா இரு	ரூ. 30
6. நான் யார் ?	ரூ. 20
7. ஞானப் பட்டறை	ரூ. 60
8. ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு	ரூ. 60
9. தேடிப்போக வீடு இல்லை !	ரூ. 30
10. ஸ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜென் கதைகள்	ரூ. 40
11. ஆகாமிய கர்மா	ரூ. 60
12. சத் தரிசனம்	ரூ. 60
13. சூன்யப்பிரவாஹம் (ஆனந்த குமார், நர்மதா)	ரூ. 65

English Book

1. Don't Delay Enlightenment	Rs. 100
2. Give up Meditation ! Get Enlightenment	Rs. 300
3. Renounce God ! Be God !	Rs. 200
4. Absolute Reality	Rs. 150

Audio Book

1. ஞானவிடுதலை	Rs. 150
2. நீங்களும்த ஞானியாகலாம்	Rs. 100
3. Don't Delay Enlightenment	Rs. 150

ஸ்ரீ பகவத் உரை வீடியோ & ஆடியோ சி.டி யிலும் கிடைக்கும்

முற்கால நூல்கள்

1. ஆன்ம ஞான ரகசியம்
2. அனுஷ்டான ஆன்மீகம்

நூல்களைப் பெற

- சேலம்** : அஜந்தா புக் சென்டர் ☎ : 0427 - 2417755
வள்ளலார் புக் ஷாப் ☎ : 93611 24798
திரு. R. முருகேசன், இராசிபுரம்.
☎ : 97875 37631, 94886 94459
திரு. N. கைலாசம், அழகாபுரம். ☎ : 94432 90559
திரு. V.A.P. சரவணன், அம்மாப்பேட்டை.
☎ : 99942 05880
- திருச்சி** : Zen Sangh அக நூலகம்
☎ : 0431 -2701239, 98940 12639
இண்டர்நேஷனல் புக்ஸ் ☎ : 0431 -2703743, 2711599
- திண்டுக்கல்** : வாழ்க வளமுடன் புத்அக மையம் ☎ : 0451-2423311
- சென்னை** : ஸ்ரீவித்யா புக் சென்டர், மைலாப்பூர்.
☎ : 044 - 24611345, 24511141
முரளி பப்ளிகேஷன், ☎ : 94440 50089, 044 - 24350089
Er. திரு. பார்த்தசாரதி ☎ : 98416 96499
- கோவை** : விஜயா பதிப்பகம் ☎ : 0422 - 2394614, 2382614
- திருவண்ணாமலை** : ஸ்ரீசேஷாத்திரி சுவாமிகள் ஆசிரமம்
திரு. ரங்கராஜன் ☎ : 94434 23495
- மதுரை** : சர்வோதய இலக்கிய பண்ணை ☎ : 0452 - 2341746
Dr. R. சரவணகுமார், கே.கே. நகர். ☎ : 94434 71456
- கும்பகோணம்** : சித்தாஸ்ரமம் ☎ : 0452 - 2310570, 99943 88566
- திருநெல்வேலி** : அருள் நந்தி சிவம் ☎ : 0462 - 2339692
ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ☎ : 0462 - 2578899

- தூத்துக்குடி : ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ☎ : 0461 - 2392333
- பரமத்திவேலூர் : திரு. M.A. மோகன் ☎ : 92454 40575
- தஞ்சை : திரு. T.K. சதானந்தன், ரெய்கி மாஸ்டர்
☎ : 98947 26162
- திருப்பூர் : திரு. தண்டபாணி ☎ : 92453 92945, 81220 10290
வையகம் இயற்கை அங்காடி
திரு. மு. கதிர்முருகன் ☎ : 98422 73433
திரு. அருள்பிரகாசம் ☎ : 99440 44988
- கேரளா : திரு. ரகுமான், திருவனந்தபுரம் ☎ : 098470 40786
- மும்பை : திரு. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ☎ : 98202 49653
- பெங்களூர் : திரு. அமுல்ரைனா ☎ : 098456 51620
- மத்திய பிரதேசம்: திரு. சசிமோகன், ஹஞ்சு, குவாலியர்
☎ : 094251 10464
- பிரான்ஸ் : திரு. வின்சென்ட்
Email ID :
vincent.marechal@club-internet.fr
vincent.marechal@sfr.fr.

64 நீங்களும் ஞானியாகலாம்